

מ"ת 7979/05/18 - מדינת ישראל נגד איוב הנדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 7979-05-18 ישראל נ' הנדי(עציר)
תיק חיצוני: 181751/2018

בפני	כבוד השופט משה בר-עם
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	איוב הנדי (עציר)

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

2. כנגד המשיב הוגש כתב-אישום המייחס לו - בשני אישומים - ביצוע עבירות של ייצור נשק, נשיאת נשק וניסיון הצתה. על-פי הנטען, במועדים שאינם ידועים במדויק, במהלך החודשים דצמבר 2017-פברואר 2018, במספר הזדמנויות, חבר המשיב יחד עם אחרים לצורך הכנת בקבוקי תבעירה ויידויים לעבר כוחות הביטחון ולעבר בית-החולים הדסה הר הצופים בירושלים (להלן - בית החולים). על-פי האישום הראשון, נטען כי במהלך חודש פברואר 2018 פגש הנאשם במועתז דכלאללה (להלן - מועתז) אשר הציע לו ליידות בקבוקי תבעירה לעבר בית החולים. המשיב ומועתז רכשו דלק וייצרו את בקבוקי התבערה ומשסימו - פנו לכיוון בית החולים, עטו על עצמם רעלות, הציתו את בקבוקי התבערה ויידו אותם לעבר בית החולים. המבקשת מייחסת למשיב יידוי של לפחות בקבוק תבערה אחד לעבר בית החולים.

3. באישום השני, נטען כי המשיב עם אחרים החליט לייצר בקבוקי תבערה לצורך יידויים לעבר בית החולים. לאחר שרכש את חומר הדלק נפגש עם אחרים ושם ייצרו את בקבוקי התבערה ומשסימו פנו לעבר בית-החולים, עטו על עצמם רעלות, הציתו את בקבוקי התבערה ויידו אותם לעבר בית-החולים. גם כאן מייחסת המבקשת למשיב יידוי של בקבוק תבערה אחד לפחות לעבר בית-החולים.

4. המבקשת טענה כי יש בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיב וכי העבירות המיוחסות לו מקימות נגדו עילת מעצר, בין היתר בשל חזקת מסוכנות סטטוטורית. עוד נטען, כי למשיב עבר פלילי ממין העניין שבגיניו ריצה בשנת 2016 שמונה חודשי מאסר בפועל ואף לאחרונה הוגש כנגדו כתב-אישום בתיק אחר המייחס לו ארבע עסקאות של סחר בנשק. על יסוד כל האמור התבקש בית-המשפט להורות על מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו.

5. בדיון שלפני טען ב"כ המשיב כי המשיב עצור בתיק אחר ואולם, בשל הערכה כי ככל שיעצר בתיק זה יסווג כעצור ביטחוני, טען לראיות והוסיף כי בשל כרסום ממשי בהן אין הצדקה להורות על מעצרו, אף שהסכים לחלופה בגדר מעצרו בתיק האחר. בנסיבות אלה, הוצגו לפניי הראיות שעיקרן הפללות של מועתז ומפליל נוסף בשל באסל מחסין (להלן - הגורמים המפלילים). בהקשר זה טען המשיב כי אין לסמוך על גרסת הגורמים המפלילים, זאת משאלה נחקרו גם בשירות הביטחון והודעותיהם לא הוקלטו. כמו כן, טען לכרסום בגרסת באסל אשר לא הזכיר את המשיב בחלק מההודעות שמסר וסיכם כי בעניינם של האחרים לא הוגש כתב-אישום.

הלכה פסוקה היא, כי בדיון בבקשה למעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, אין בית-המשפט נדרש ל"כירורגיה עדינה" של חומר הראיות המצוי בתיק וכל שהוא צריך לבצע באותו שלב הוא "פרוגנוזה ראשונית - לכאורית" של סיכויי ההרשעה בתיק בהתבסס על חומר הראיות הקיים (בש"פ 696/04 יוסף סביח נ' מדינת ישראל (11.02.2004)). אמת, מקום שבו קיימות בחומר הראיות פרכות מהותיות וגלויות לעין, או שמתברר כי הראיות אינן משתלבות, לכאורה, לכדי מארג שלם שיש בו כדי להציב תמונה מרשיעה, על בית-המשפט להסיק את המסקנות המתבקשות מכך. עם זאת, אין בית-המשפט נזקק באופן פרטני ומדוקדק למשקלן של הראיות ומהימנותן. לפיכך, די בקביעה, כי בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי, אשר בסיום המשפט - לאחר עיבודן של הראיות, בחינתן בחקירות וקביעת אמינותן ומשקלן - יהיה בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט הפלילי (בש"פ 1526/05 (ארטיום אינטייב נ' מדינת ישראל (14.03.2005)).

לשון אחרת, על בית-המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. לאמור: ראיות, אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט יבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר. על כן, בשלב זה, אין בית-המשפט בוחן האם הראיות מוכיחות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא רק את הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133). לפיכך, בשלב זה של הדיון, אין צורך להראות כי הראיות הן בעלות עוצמה כזו, שיש בה כדי להביא מעבר לכל ספק סביר להרשעת הנאשם, שכן כל שנדרש בשלב זה הוא לעוצמת ראיות במידה מספקת המצדיקה את מעצרו עד לתום ההליכים (בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל (10.04.2005); בש"פ 4811/97 משה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 817).

לאחר שבחנתי את מכלול חומר החקירה, שוכנעתי כי יש בו די לבסס קיומן של ראיות לכאורה, בעוצמה הדרושה, לביצוע העבירות המיוחסות למשיב. עיקרן של הראיות נובעות מהודעות הגורמים המפלילים אשר בהודעותיהם מסרו כי המשיב ביצע לכאורה את המיוחס לו. כך, למשל, מועטז בהודעתו מיום 5.4.2018 (שורה 12), בתשובה לשאלה מי הם חברי החוליה שזרקו מולוטובים, אבנים וזיקוקים, מסר כי המשיב היה בין אלה שיידו אבנים ומולוטובים. בהמשך ההודעה חזר על גרסתו שלפיה המשיב יחד עם אחרים פנו לבית החולים כשהם רעולי פנים ויידו בקבוק תבערה (שורות 55-63). בהודעה נוספת מיום 9.4.2018 מסר כי המשיב השתתף ביידוי בקבוקי תבערה לעבר בית החולים (שורות 23-25; שורות 28-30; 41-42). בהודעה של האחר, באסל מוחסין נמסר כי המשיב אכן השתתף ביידוי בקבוקי התבערה (ראה שורות 83, 87, 108, 132, 146, 181).

טוען המשיב כי אין ליתן משקל רב לגרסה המפלילה של באסל, שכן בהודעותיו האחרות לא הזכיר את שמו כמי שהשתתף לכאורה ביידוי בקבוקי התבערה ומשטרם הוצגו הודעות הגורמים המפלילים שניתנו לפני שירות הביטחון.

באשר כל זה יוצר כרסום ממשי בראיות. דעתי שונה.

לאחר עיון בהודעות הגורמים המפלילים ובשים לב לגרסת המשיב, הנני סבור כי בשלב זה של הדיון, ניתן לראות בהודעותיהם, בהעדר "כרסום" לכאורי, ממשי, במשקלן, העולה על-פני הדברים, כמבססות קיומן של ראיות לכאורה לאשמתו של המשיב בעבירות הנשק שיוחסו לו; ואף אם ישנה חולשה מסוימת בעוצמת הראיות (ואינני קובע שכך הוא המצב), נוכח טענות המשיב כאמור, דומה כי יש די בחומר החקירה כדי לבסס את ההצדקה למעצרו.

משכך, לא מצאתי כי ישנו כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר החקירה, בעניינו של המשיב. אכן, בשלב הלכאורי, אין די בטענה כללית על "עוצמה חלשה ביותר של הראיות", אלא יש להראות כי הכרסום הנטען גלוי על-פניו. ודוק, אין לבחון את הראיות באופן פרטני, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין, שכן אחרת יתייחר קיומו של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 3562/11 איאד יתים נ' מדינת ישראל (19.05.2011)). לפיכך, בית-המשפט אינו נדרש בשלב מקדמי זה לעמוד על משקלן של ההודעות או לקבוע ממצאים בשאלת משקלן של הראיות ודי כי שוכנע שישנו פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי (בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (18.04.2010)). כאמור, כעולה מחומר החקירה, שוכנעתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה מספקת והחולשה הנטענת בהן אין בה כדי להוות כרסום במידה המצדיקה בחינת חלופה.

כללו של דבר, בחינת מכלול הראיות בתיק, אכן מלמדת כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעוצמה מספקת, להוכחת העבירות המיוחסות למשיב ודי בכך, כדי לעמוד במבחן "ראיות לכאורה", הדרוש בעניינו.

למעלה מהצורך ואף אם נניח לטובת המשיב כי קיים כרסום מסוים בראיות, זאת נוכח טענת המשיב בדיון, אין בכך כדי לסייע. הלכה פסוקה היא כי קיימת מקבילית כוחות בין עוצמת הראיות לבין עוצמת עילת המעצר לנכונותו של בית-המשפט לשחרר נאשם לחלופת מעצר. "להבחנה בין עוצמת עילת המסוכנות לבין עוצמת הראיות יש נפקות לתוצאה הסופית. כך, יכול ובית המשפט יגיע למסקנה כי קיימת חולשה בעוצמת הראיות, אך למרות זאת יורה על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, נוכח מידת מסוכנותו של העורר כפי שמשתקפת מהמעשה והעושה (השוו התוצאה אליה הגיע השופט א' שהם בבש"פ 5109/15 מיכאל ביטון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] בפס' 11 (30.7.2015), שם הורה על מעצרו עד לתום ההליכים של הנאשם תוך איזון "בין עוצמתן הלא-גבוהה של הראיות" מול מידת מסוכנותו של העורר). אמור מעתה כי על בית המשפט להתחשב ביחסי הכוחות במשולש שצלעותיו הם עוצמת עילת המעצר - עוצמת הראיות - טיבה של חלופת המעצר" (בש"פ 6772/15 תמירניג'ם נ' מדינת ישראל (26.10.2015)).

נדמה, כי אין חולק באשר לקיומה של עילת מעצר עוצמתית, נוכח טיבן של העבירות המיוחסות למשיב, שעניין עבירות נשק והמקימות עילת מעצר סטטוטורית (בש"פ 2602/10 האני כחלול נ' מדינת ישראל (14.4.2010)). אכן, עבירות נשק, מקימות עילות מעצר בשל מסוכנותן, אשר ברגיל מצדיקות מעצר עד תום ההליכים ורק במקרים חריגים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה (שם, פסקה 14; בש"פ 6305/11 מדינת ישראל נ' אל טיף איהאב (7.9.2011)). לשון אחרת, נקודת המוצא בעבירות נשק היא כי קיימת מסוכנות אינהרנטית, אשר ניתן יהיה להפיגה באמצעות חלופת מעצר אך במקרים חריגים ובנסיבות יוצאות דופן (ראו: בש"פ 3265/16 בדיר נ' מדינת ישראל, פסקה

4 (5.5.2016); בש"פ 8702/15 מדינת ישראל נ' אבו קטיש, פסקה 27 (24.12.2015); בש"פ 5518/13 עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.8.2013).

לפיכך, אף אם נניח לצורך הדיון חולשה מסוימת בראיות, ואינני קובע שכך הוא המצב, לא יהיה בכך כדי לשנות מהמסקנה הסופית, לפיה אין בחולשה הנטענת כדי לבסס את נכונותו של בית-המשפט לשקול חלופת מעצר, שכן אין בחלופות המוצעות כדי להקהות את מסוכנותו של המשיב ואת החשש כי יגרע מביטחונו של הציבור אם ישוחרר לחלופה או למעצר באיזוק אלקטרוני (ראו והשוו: בש"פ 5399/16 מדינת ישראל נ' יותם ג'רבי (8/7/2016); בש"פ 10037/16 מדינת ישראל נ' חוסיין עבאס ואח' (23/12/2016)).

העבירות המיוחסות למשיב מעידות על מסוכנות במידה גבוהה - נוכח טיבן ונסיבות ביצוען. בנסיבות אלה, בשם לב לעברו הפלילי המכביד ממין העניין שבגיניו אף ריצה המשיב 8 חודשי מאסר בפועל ואף תלוי ועומד כנגדו כתב-אישום המייחס לו ארבע עסקאות של סחר בנשק, לא שוכנעתי כי לעת הזו ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה, הגם שאיננה רלוונטית נוכח מעצרו בתיק אחר, כאמור.

סוף דבר, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, כמבוקש.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ח, 06 יוני 2018, בהעדר הצדדים.